

Ændringsforslag til L 132 – Forslag til lov om ændring af lov om kystbeskyttelse m.v., lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM) og lov om planlægning (Mulighed for at afskære klageadgang i kommunale fællesprojekter om kystbeskyttelse)

Ændringsforslag med bemærkninger

Æ n d r i n g s f o r s l a g

Af miljøministeren, tiltrådt af

Til § 1

1) Efter nr. 3 indsættes som nyt nummer:

»01. I § 18 b indsættes som nyt stykke.

»Stk. 2. Ved søgsmål om forhold vedrørende miljøet, der er omfattet af denne lov, skal retten påse, at omkostningerne ved sagen ikke er uoverkommeligt høje for de berørte parter«.

[Præcisering vedrørende søgsmål]

Til § 3

2) Efter nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»01. I § 62 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Ved søgsmål om forhold vedrørende miljøet, der er omfattet af denne lov, skal retten påse, at omkostningerne ved sagen ikke er uoverkommeligt høje for de berørte parter «.

[Præcisering vedrørende søgsmål]

Bemærkninger

Til nr. 1 og 2

Det foreslås i kystbeskyttelseslovens § 18 b, stk. 2, jf. ændringsforslagets nr. 1 til § 1, og planlovens § 62, stk. 5, jf. ændringsforslagets nr. 2 til § 3, at præcisere, at ved søgsmål om forhold vedrørende miljøet skal retten påse, at omkostningerne ved sagen ikke er uoverkommeligt høje for de berørte parter.

Forpligtelsen påhviler samtlige retsinstanser. Bestemmelserne har til hensigt at sikre overholdelsen af kravet i Århuskonventionen og VVM-direktivet om, at de tilgængelige retsmidler ikke må være uoverkommeligt dyre. Bestemmelsen skal derfor forstås i overensstemmelse med konventionen og direktivet, herunder den praksis fra EU-domstolen, der knytter sig hertil. Jf. herved bl.a. EU-Domstolens

domme af henholdsvis 11. april 2013 i sag C-260/11, Edwards og Pallikaropoulos, og 13. februar 2014 i sag C-530/11, Kommissionen mod Storbritannien.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med de gældende regler i retsplejeloven. Udgangspunktet efter retsplejeloven er, at den tabende part erstatter de udgifter, som den vindende part har afholdt, forudsat disse har været fornødne til sagens forsvarlige udførelse. Udgifter til bistand af advokat m.v. erstattes med et passende beløb, og de øvrige udgifter erstattes fuldt ud. I medfør af retsplejelovens § 312, stk. 3, kan retten dog af egen drift bestemme, at den tabende part ikke eller kun delvist skal erstatte modparten de påførte udgifter, hvis særlige grunde taler for det. Sådanne grunde vil i miljøsager kunne foreligge, såfremt omkostningerne i modsat fald vurderes at ville være uoverkommeligt høje for den pågældende, hvor der i henhold til lovgivningen eller internationale forpligtelser m.v. er et krav om, at de tilgængelige retsmidler ikke må være uoverkommeligt dyre. Samtidig skal forslaget ses i sammenhæng med reglerne i retsplejelovens kapitel 31 om bl.a. retshjælp og fri proces.

Det bemærkes i den forbindelse, at EU er kontraherende part under Århuskonventionen, og at konventionen derfor også til dels er gennemført i EU-retten, jf. herved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/35/EF af 26. maj 2003 om mulighed for offentlig deltagelse i forbindelse med udarbejdelse af visse planer og programmer på miljøområdet og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF (det tidligere VVM-direktiv) 96/61/EF for så vidt angår offentlig deltagelse og adgang til klage og domstolsprøvelse.

Bestemmelsen skal derfor forstås i overensstemmelse med konventionen og VVM-direktivet samt EU-Domstolens praksis, der knytter sig hertil.